

La 'torxa' i el surrealisme dalinià

Els vuit ous situats just sobre la façana de l'entrada lateral del Teatre-Museu Dalí de Figueres van presidir ahir a la tarda la foto de la princesa de Girona i d'Astúries, sa altesa reial la senyora Elionor de Borbó i Ortiz, amb les autoritats. L'acte es feia amb motiu d'una trobada de la presidenta d'honor de la Fundació Princesa de Girona (FPdGi) amb vuit joves premiats que participen en els diferents programes que du a terme l'entitat per impulsar i connectar el talent jove. La princesa, amb la seva germana Sofia de Borbó, estaven pulcrament flanquejades pel vicealcalde de Figueres, Pere Casellas (PSC) –l'alcalde (ERC) no va assistir-hi–; Francisco Belil, president de la Fundació Princesa de Girona; Pilar Alegria, ministra d'Educació; Jordi Mercader, president de la Fundació Gala-Dalí, i finalment la delegada del govern, Maria Eugènia Gay. I fins aquí les presentacions.

Una foto històrica, certament, que marca la primera visita oficial que fa l'hereva al tron a la demarcació de Girona. Un acte que alguns mitjans en línia ja es van afanyar a batejar amb un titular de Pulitzer: "La princesa Leonor y la infanta Sofía «recuperan» la provincia de Girona." Una "recuperació" que en paraules del director general de la FPdGi, Salvador Tasqué, no deixa de reflectir "la voluntat de la fundació de celebrar actes a Girona, precisament pel fet de ser seu de l'entitat". Però, i com va remarca Tasqué, la FPdGi se senten molt a gust concentrant els grans actes a Barcelona, per la dimensió i ressò que implica la ciutat i, també, per la proximitat dels patrocinadors.

La vista va tenir tres grans escenaris i una anècdota. El primer, sense dubte, l'acte oficial –per això hi vam anar–, amb la trobada amb els joves i la visita al museu; amb moments per als periodistes gràfics davant del mural de Gala i el Cadillac, sota la cúpula. Les atencions, més personalitzades a mitjans com ABC o RTVE, molt subtils per part de membres de la Casa del Rei, suposem que pel fet de conèixer-se –deu ser habitual, per l'acumulació de trobades socials–, van ser delicioses, especialment pels comentaris artístics que es regalaven entre ells dues periodistes impecablement vestides de rosa. El segon escenari, l'exterior. I aquí la cosa prometia. Com en la sèrie dels anys noranta del segle passat, Villarriba y Villabaj., a una banda de la pujada del Castell, en sentit descendent, esperaven quedar-se els manifestats antimonàrquics, que van seguir el cant de la convocatòria feta per l'ANC, el CDR de Figueres i Òmnium Alt Empordà. Prop d'un centenar amb una mitjana d'edat dels cinquanta per amunt. A l'altre costat, els de Villarriba, els monàrquics de tota la vida. Monàrquics, ja ho saben, com l'Arcadi Calzada, pare de la creació de la fundació i que, per cert, es va quedar sense presidir-la. Els de Villarriba realment van donar moments memorables. Una senyora molt espavilada, amb cua, amb una bandera rojo y gualda, a manera de capa de Superman i que semblava una guia turística, va dir amb veu megafònica als fidels congregats: "A mi me han dicho que las princesas pasaran por aquí a las seis y media" –i no es va equivocar, per cert–. Tot seguit un senyor li contestava mig indignat: "A mi no me han dado tanto como para quedarme hasta las seis y media." A poca distància es veia un flamant autocar.

Els antimonàrquics de Villabajo ho van tenir més complicat. Els van anar empenyent amb les furgonetes cap a la rambla, per allunyar-los, suposem per la pol·lució acústica, a manera de cridòria dels indignats. Una situació rara, en el fons, perquè tant dret tenen uns a dir: "Guapa!" i "Viva España!" que els altres a dir: "Fora els Borbons!" Però, per indignats, per indignats de veritat, un parell de visitants que en un carreró proper al museu tomba de Dalí increpaven un mosso amb cara de no entendre-hi res: "Jo he pagat la meua entrada per visitar el museu. Ells no han pagat. A mi què m'importa! Tenim la reserva feta i no ens deixeu passar." No sabem com va acabar la cosa, però el mosso els va acompanyar.

Finalment, la princesa Elionor, el nom de la qual significa torxa, i una torxa és llum, desfilant al costat dels pans de la façana, el motlle dels quals va fer el 1972 el flequer de Salt Pere Masó, donava una imatge

meravellosament surrealista. Amb un vestit midi blanc, amb estampat floral vermell cenyit a la cintura amb un cinturó de la mateixa tela, amb look estiuenc, es va dirigir, segons el programa, a veure la trobada organitzada per la senyora amb cua, amb la roja y gualda per capa. Un aparador de l'Espanya irreal que la saludava. Ja ho deia el gran Juan Pardo: "Leonor significa dolor/Leonor también es amor/Qué has hecho de mi, Leonor?/Yo te esperaba tanto."

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 04-07-2022, Pàgina 8

-El Punt Avui. Nacional 04-07-2022, Pàgina 8

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/2162222-la-torxa-i-el-surrealisme-dalinia.html>